
Пам'яті

УДК 82-84 + 092Гринчишин Д.Г.

ДМИТРО ГРИГОРОВИЧ ГРИНЧИШИН

(16 жовтня 1927 – 27 березня 2010)

Відійшов у вічність Дмитро Григорович Гринчишин – один із когорта “золотого покоління” львівських мовознавців, із-поміж яких – І. Ковалик, Л. Гумецька, І. Керницький, А. Генсьорський, Д. Бандрівський, Я. Закревська, Л. Полюга, У. Єдлінська, Л. Коць-Григорчук, А. Залеський, М. Худаш та інші. Проте він, без перебільшення, за науковим доробком посів вагоме місце в сучасному українському мовознавстві та в славістиці загалом.

Дорога Д.Г. Гринчишина до науки нагадує шлях багатьох учених: університет, аспірантура (1963 р. захистив дисертацію **“Субстантивација прикметників української мови”** під керівництвом проф. І. Ковалика), викладання у вищій школі. Його наукове життя пов'язане з відділом мовознавства Інституту суспільних наук АН УРСР (тепер – відділ української мови Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАНУ), де вповні розвинувся хист до історії мови, історичної лексикології та лексикографії і де вчений активно працював майже півстоліття. У колі талановитих лексикографів-
© Г.М. ДИДИК-МЕУШ, 2010

Д.Г. Гринчишин

однодумців — укладачів двотомного **“Словника української мови XIV–XV ст.”** (вийшов 1977–1978 рр. за ред. проф. Л.Л. Гумецької) — сформувалася особистість Д.Г. Гринчишина як доброго фахівця, принципового, послідовного та дисциплінованого працівника. Тож 1975 року цілком закономірно він очолив редколегію унікальної лексикографічної праці — **“Словник української мови XVI – I половини XVII ст.”** (упродовж 1994–2010 рр. опубліковано 14 випусків). Дмитро Григорович пережив зі Словником кожен етап його створення: разом із групою лексикографів він добирав джерела, розписував пам’ятки, формував Картотеку, укладав та редагував словник, вичитував верстки. Це було його дітище, для якого працював самовіддано і, сказати б, навіть самозречено, що не переставало дивувати колег-науковці — і ближчих, і дальших. Цього вимагав він і від своїх студентів, і від учнів, п’ятеро з яких під його керівництвом успішно захистили кандидатські дисертації з історії мови. Прекрасне лексикографічне чуття дало змогу Д.Г. Гринчишину (як науковому редакторові) сприяти появі високоякісних лексикографічних та бібліографічних праць його колег. У мовознавчих колах до нього дослухалися, на його думку зважали, а поради-рекомендації особливо цінували.

Крім історичного словника, Д.Г. Гринчишин підготував у спів-авторстві низку сучасних словників: **“Короткий тлумачний словник української мови”** (1978, 1988), **“Словник паронімів української мови”** (1986, 2008), **“Словник труднощів української мови”** (1989), **“Словник-довідник з культури української мови”** (1996), **“Тлумачний словник української мови”** (1999). А також десятки статей і розвідок із проблем історичної лексикології та діалектології, джерелознавства, лексикографічної практики, мовної політики; деякі з них (зокрема дослідження **“Четья — видатна конфесійна пам’ятка української мови”**, надруковане в ЗНТШ за 1995 рік) могли б, без сумніву, стати окремими монографіями.

Людина глибокої віри, проста і скромна, він, будучи найкращим фахівцем у галузі історичної лексикографії, не одержав високих нагород та почесей і міг би, за Т. Шевченком, повторити: “Ми не лукавили з тобою, Ми просто йшли, — у нас нема Зерна неправди за собою...”

...На робочому столі Вченого залишилися папки із редагованими матеріалами до наступного випуску історичного словника.

Ганна Дидик-Меуш (м. Львів)

Hanna Dydyk-Meush (Lviv)

DMYTRO HRYHOROVYCH HRYNCHYSHYN

(16 oktober – 27 march 2010)